

„Už jsem k ničemu. Všichni na mě zapomněli, všichni ti ničem ové z belgicko-belgického vydavatelství s pařížskými sny, všichni ti sebestřední pisálci!“ Starý André má na klíně své poslední knihy, které vydal skoro před dvěma lety. Mezi nimi i můj poslední román. Hladí ho jako domácího mazlíčka, který co nevidět zemře: „Nic jsem pro tebe neudělal. A ještě hůr, byl jsem ti špatným páníčkem.“ Hned ho přerušuji. Starý André rozjel mou dráhu spisovatele. Dlužím mu za vše už od mého prvního vydání knihy, od toho věhlasného momentu, kdy se ze mě stal muž. Vděčím mu za knihy, které následovaly. Nato mi obratně odpovídá: „Moment, kdy se z chlapce stane muž, to je ženská záležitost. Romány s tím nemají co dělat.“ Hází knihy na zem a plive na ně. Pokračuje: „Vytvořil jsem si papírový svět, jednou s měkkými vazbami, jindy s tvrdými, velkých i kapesních formátů, formátů šířkových, různých hmotností papíru. Žil jsem v tomto umělém světě, protože jsem byl přesvědčený, že je tu pro mě místo. Spletl jsem se.“ Se starým André nám naše láska ke knihám uvadá. On už vydávat nebude. Já budu psát, ale vydávaný nebudu. Tato slova nás raní, ale povzbuzují nás. Připomínají nám tuto upřímnost, toto velmi přirozené přátelství, které jsme si dokázali s knihami vytvořit.

Hodnocení: dobře uvažujete, posun smyslu jen DT12, PD14